

فصلنامه بین المللی قانون یار

License Number: 78864 Article Cod: 2021S4D16SH5M44 ISSN-P: 2538-3701

نقش داوری و میانجیگری در حل و فصل اختلافات مالکیت

فکری با نگاهی بر مقررات وایپو

(تاریخ دریافت ۱۳۹۹/۰۹/۱۵، تاریخ تصویب ۱۴۰۰/۰۱/۱۸)

میلاذ الماسی

چکیده

با توجه به اهمیت نحوه حل و فصل اختلافات مربوط به مالکیت فکری و تاثیر آن در حمایت از این حقوق؛ این سوال پیش می آید که آیا می توان رکن یا ارکانی برای حل و فصل اختلافات وایپو (سازمان جهانی مالکیت فکری) ایجاد و پیش بینی کرد که به طرق و شیوه های قضایی متوسل نشوند؟ زیرا امروزه با تاسیس برخی نهاد ها مانند تریپس که تکیه آن بیشتر بر شیوه های قضایی برای حل و فصل اختلافات است؛ این ابهام پیش می آید که آیا مثلا مرکز داوری و میانجیگری وایپو (که عمدتا غیر قضایی بوده) اهمیت خود را از دست می دهند؟ آیا می توان اقرار کرد که شیوه های حل و فصل وایپو به طور غیر مستقیم متروک شده اند یا اینکه جواب منفی است؟ فرضیه ی ما در این تحقیق بر آن است که شیوه های غیر قضایی حل و فصل اختلافات در وایپو مانند داوری و میانجیگری؛ اعتبار و اهمیت خود را از دست نداده اند و همچنان نقش مهمی در رفع اختلافات ایفا می نمایند. ایضا در این تحقیق به دنبال آن هستیم تا با بررسی مختصر نقش شیوه های جایگزین در حل و فصل اختلافات مربوط به مالکیت فکری که بارزترین و شاخص ترین این شیوه های جایگزین؛ داوری و میانجیگری می باشد؛ اهمیت و نقش انکار ناپذیر این شیوه ها را بیان نماییم. در این مقاله شیوه ای که به کار گرفته شده؛ شیوه تحلیلی بر مبنای مطالعه هر نوع منبع یا تفسیر هرگونه قانون موجود در عرصه ی داخلی و بین المللی در این زمینه می باشد.

واژگان کلیدی: شیوه های حل اختلافات، داوری، میانجیگری، وایپو، مالکیت فکری

بخش اول: تاسیس سازمان جهانی مالکیت فکری

اصطلاح مالکیت فکری برای اولین بار در مورد ثبت اختراعات شخصی بنام (براون) و شرکایش مورد استفاده قرار گرفت. اما در خصوص تاسیس سازمان جهانی مالکیت فکری؛ باید گفت تاسیس این سازمان به برگزاری یک نمایشگاه در وین بر میگردد که شرکت کنندگان به دلیل سرقت افکار در این نمایشگاه شزکت نکرده و آن را تحریم کردند. در ۱۸۸۳ کنوانسیون پاریس و در ۱۸۸۶ کنوانسیون برن برای حمایت از حقوق مالکیت ادبی و هنری و مالکیت صنعتی به تصویب رسید. در ۱۹۶۷ کنوانسیون سازمان جهانی دارایی فکری در استکهلم تشکیل شد و در سال ۱۹۷۰ با عنوان وایپو شروع به کار کرد و به عنوان یکی از آژانس های سازمان ملل متحد با هدف حمایت از مالکیت فکری و معنوی یعنی آن مالکیتی که ملموس و عینی نیست در ژنو مشغول به کار شد.

ارکان این سازمان عبارتند از:

مجمع عمومی کشورهای عضو

کمیته هماهنگی

کنفرانس

دفتر بین المللی

اما دو رکن اساسی سازمان جهانی مالکیت فکری می شود:

۱- مالکیت صنعتی (اختراعات و نشان تجاری و طراحی صنعتی)

۲- حق تالیف در آثار ادبی و موسیقی و هنری و عکاسی و زمینه های صوتی و تصویری.

به طور کلی می توان گفت که هدف اصلی این سازمان؛ پیشبرد و ارتقای حقوق مالکیت فکری در جهان است. طبق ماده ۲ کنوانسیون وایپو؛ حقوق مالکیت فکری که مورد حمایت این سازمان است عبارتند از:

آثار ادبی و هنری، نمایش های هنری هنرمندان و صداهای ضبط شده و برنامه های رادیویی، اختراع، کشفیات علمی، طراحی صنعتی، علائم و نشان ها و نام های تجاری، و سایر حقوقی که در جهت حمایت فکری در قلمرو ادبی و علمی و هنری می باشد. تا این جای کار به تاسیس و شکل گیری سازمان جهانی مالکیت فکری یعنی وایپو برای آشنایی و نزدیکی به ذهن پرداختیم. در ادامه به توضیح نظام حل و فصل اختلافات وایپو و پس از نام بردن انواع شیوه ها به توضیح دو مورد از شاخص ترین شیوه ها یعنی داوری و میانجیگری پرداخته می شود و در ادامه به بیان مزایا و معایب آن و سپس در انتها به نتیجه گیری در مورد این تحقیق می پردازیم.

بخش دوم: نظام حل و فصل اختلافات سازمان جهانی مالکیت فکری

حل و فصل هر اختلافی از چند روش امکان پذیر است که عبارتند از: مذاکره، طرح دعوی در مراجع قضایی و روش های جایگزین در حل و فصل اختلافات. روش های جایگزین یا (ای دی آر) یعنی روش یا روش هایی برای رسیدگی به اختلافات با کمک یک فرد میانجی در یک نهاد خصوصی و خارج از دادگاه است. سازمان وایپو نیز از این قاعده مستثنی نبوده و برای حل اختلافات مربوط به مالکیت فکری تدابیری به کار گرفته است. وایپو برای این منظور مرکز داوری و میانجیگری را ایجاد کرده است که با توسل به روش های جایگزین حل و فصل اختلافات سعی در حل اختلافات مذکور دارد. در مرکز داوری و میانجیگری وایپو برای حل اختلافات از روش های گوناگونی استفاده می شود که مهمترین آنان داوری، میانجیگری و مساعی جمیله و تعیین کارشناس و داوری فوری می باشد و حتی در مواقعی مشاهده شده است که از روش رسیدگی اختصاری نیز استفاده شده است. کشورهای عضو در این سازمان؛ اختلافات مربوط به توافق نامه های این سازمان و آنچه در صلاحیت این سازمان است؛ براساس این مکانیزم و طرق حل و فصل می نمایند. میانجیگری یعنی شیوه ای غیر رسمی است که طی آن میانجیگر بی طرف براساس منافع طرفین؛ آن ها را در رسیدن به توافق و حل اختلاف یاری می کند. میانجیگر نمی تواند تصمیمات خود را به طرفین تحمیل نماید. تعیین کارشناس فرآیندی است که طی آن طرفین؛ موضوع مورد اختلاف خود را به یک یا چند کارشناس

برای تصمیم‌گیری در خصوص موضوع ارجاع می‌دهند. این تصمیم تا زمانی که طرفین برخلاف آن توافقی نکنند؛ الزام آور است. داوری فرآیندی است که طی آن طرفین موضوع مورد اختلاف خود را جهت رسیدن به یک تصمیم نهایی و الزام آور و قابل اجرا به یک یا چند داور منتخب ارجاع می‌دهند. مرکز داوری و میانجیگری وایپو به عنوان نهادی مستقل و بی‌طرف در سال ۱۹۹۴ در ژنو تاسیس شد و از ۲۰۱۰ نیز دفتر دیگر آن در سنگاپور شروع به کار کرد. هدف این مرکزها ارائه شیوه‌های جایگزین برای حل و فصل اختلافات بین‌المللی در حوزه مالکیت فکری به ویژه قراردادهای مرتبط با فناوری است. خدمات داوری و میانجیگری و تعیین کارشناس این مرکز به عنوان روشی سریع و کارآمد در دعاوی مالکیت فکری با استقبال زیادی از سوی افراد و نهادها و کشورهای طرف اختلاف مواجه شده است. حقوق‌دانان؛ مرکز داوری وایپو را به دلیل استفاده روش‌های جایگزین و انعطاف‌پذیری بیشتر آن؛ بهترین مرجع برای حل و فصل اختلافات مربوط به مالکیت فکری می‌دانند. در حالی که برخی دیگر این موضوع را رد کرده‌اند و مکانیزم حل اختلاف از طریق روش قضایی یا دادگاه قاطع و دارای یک آیین دادرسی درست و منظم؛ برای حل اینگونه اختلافات مناسب تر می‌دانند و توسل به آن را توصیه می‌کنند. موضوع پرونده‌های زیاد مرکز داوری و میانجیگری وایپو شامل اختلافات ناشی از قرارداد (مانند نرم افزار یا توزیع دارو و قراردادهای توسعه و پژوهش) و اختلافات غیر قراردادی (مانند نقض نام و نشان تجاری یا نقض حق اختراع) می‌باشد. مرکز داوری به طرفین دعوا کمک می‌کند که از میان ۱۵۰۰ داور متخصص در حوزه مالکیت فکری که از بیشتر از ۷۰ کشور دنیا هستند؛ داور مناسب را انتخاب نمایند و در موارد خاص؛ افراد واجد شرایط را برای همکاری در پرونده شناسایی و جذب می‌کنند. تاکنون پرنده‌هایی از کشورهایمانند آمریکا، آلمان، ایتالیا، فرانسه، ژاپن اسپانیا، سوئیس، انگلستان و اتریش به مرکز داوری و میانجیگری ارجاع شده است. از میان پرونده‌هایی که به مرکز ارجاع می‌شوند؛ ۵۳ درصد با میانجیگری و ۲۶ درصد با داوری و ۲۱ درصد با داوری فوری حل و فصل می‌شوند. موضوعات مربوط به حق اختراع و حقوق فناوری اطلاعات هریک با ۳۹ و ۲۲ درصد بیشترین موارد ارجاع شده هستند. فرآیند داوری با ارسال درخواست

به مرکز توسط طرفین آغاز می شود. مرکز طی ۳۰ روز به درخواست جواب می دهد و داور یا داوران تعیین می شوند و خواهان باید طی ۳۰ روز ادعای خود را بیان نماید و خوانده هم باید طی ۳۰ روز؛ دفاعیات خود را ابراز نماید. در ادامه در صورت نیاز؛ طرفین یا شهود توضیحات بیشتری بیان می نمایند و دعوا شروع میشود. داور یا داوران بعد از ۹ ماه بررسی ها را پایان می دهند و طی ۳ ماه از خاتمه رسیدگی؛ رای نهایی را اعلام می کنند. داوری فوری نیز همین است با این تفاوت که در داوری فوری تنها یکبار تبادل لوایح صورت می پذیرد و داور سه ماه رسیدگی می کند و ظرف یک ماه رای را صادر می کند. به طور کلی داوری به دلیل ویژگی هایی مانند الزام آور بودن و نهایی بودن رای داور؛ مقرون به صرفه بودن از نظر زمان و هزینه و قابلیت اجرا؛ یک روش پرطرفدار جهت حل و فصل اختلافات می باشد. معاهده نیویورک در مورد شناسایی و اجرای آرای داوری خارجی؛ ۱۴۹ عضو دارد و ایران هم به این معاهده پیوسته است. این یعنی آراء داوری بین المللی در بیش از ۱۴۰ کشور جهان مانند آرای صادره از محاکم داخلی قابل اجرا می باشد. فرآیند میانجیگری نیز با درخواست طرفین شروع می شود و مرکز لیستی از کاندیداهای واجد شرایط جهت انتخاب یک نفر از این لیست مذکور در اختیار طرفین می گذارد. وظیفه میانجیگر به اتمام رساندن یک فرآیند که دارای مراحل: آماده سازی و شروع پرونده و تحقیق و بررسی و نتیجه گیری؛ می باشد. یکی از تسهیلاتی که مرکز برای مدیریت پرونده به طرفین دعوا ارائه می کند؛ تسهیلات الکترونیکی پرونده است. این سیستم که یک نوع سیستم ثبت و پیگیری الکترونیکی پرونده است؛ به طرفین دعوا و داوران و مرکز امکان می دهد تا از هر نقطه جهان روند رسیدگی به پرونده را پیگیری نمایند.

۱۰۹

بخش سوم: حل و فصل اختلافات از طریق داوری و میانجیگری

حل و فصل مناقشات مرتبط با حقوق مالکیت فکری به شیوه سریع و کم هزینه که جایگزینی برای روش های قضایی بلندمدت و پرهزینه است می باشد. مرکز داوری و میانجیگری واپو کمک بسیار موثری در رفع این گونه نیازهای افراد و شرکت ها در هنگام بروز اختلافات محسوب می شود.

بند اول: میانجیگری

در خصوص میانجیگری ذکر یک نکته لازم است و اینکه از مزایای توسل به میانجیگری؛ رعایت تخصص در حل و فصل اختلافاتی است که عموماً موضوعاتی تخصصی هستند و بهره گیری از داوران و میانجیگرانی که به موضوعات مورد بحث؛ آگاهی کافی دارند. از معایب توسل به میانجیگری؛ می توان به اختیاری بودن آن و فقدان ضمانت اجرا اشاره نمود؛ مگر در صورتی که از قبل نسبت به حل و فصل اختلافات از این طریق؛ میان طرفین توافق شده باشد. پس از برشماری و ذکر برخی از شیوه های جایگزین حل و فصل اختلافات در واپیو؛ اکنون برای رعایت اختصار و جلوگیری از اطاله کلام به بررسی داوری به عنوان شاخص ترین و بارزترین شیوه جایگزین؛ می پردازم و مزایا و معایب آن را ذکر نموده و در انتها نتیجه گیری می نمایم:

بند دوم: داوری

تعریف داوری قبلاً ذکر شد. داوری فرآیندی است که طی آن طرفین موضوع مورد اختلاف خود را جهت رسیدن به یک تصمیم نهایی و الزام آور و قابل اجرا به یک یا چند داور منتخب ارجاع می دهند. در خصوص داوری در مسائل و مضامین آزاد و شخصی؛ در باب هفتم قانون آیین دادرسی مدنی از مواد ۴۵۴ تا ۵۰۱ به داوری پرداخته و قواعد و مقررات داوری را در مسائل شخصی مورد منازعه و اختلاف بیان نموده است. اکنون ابتدا به بررسی مزایای داوری و سپس به معایب آن پرداخته می شود.

اول) مزایای داوری در واپیو

۱- امکان توسل مستقیم افراد

بستر اصلی برای اجرای حقوق مالکیت فکری در سیستم های ملی و در بین افراد می باشد. افراد برای رفع منازعات خود از دو طریق یعنی مراجع قضایی ملی و یا روش های بین المللی اقدام می نمایند.

الف) مراجع قضایی ملی و داخلی: در حالی است که طرفین یک اختلاف مرتبط به مالکیت فکری هر دو دارای تابعیت مشترک باشند و دادگاه های داخلی نیز در زمینه ی مالکیت معنوی دارای تخصص و شعبه های تخصصی باشند. اما اگر این شرایط نباشد؛ توسل به مراجع داخلی شیوه ی مطلوبی نیست. برخلاف مراجع قضایی ملی؛ رسیدگی در مرکز داوری واپیو؛ یک مرحله ای است و از اتلاف وقت طرفین و طولانی شدن فرایند دادرسی جلوگیری می کند. و اینکه آرای صادره از محاکم داخلی در اجرا با دشواری روبه رو می گردد. در حالی که آرای صادره از محاکم بین المللی از جمله مرکز داوری و از طریق شیوه داوری در هنگام اجرا با دشواری کتری رو به رو می باشد.

ب) مرکز داوری و میانجیگری در واپیو به عنوان شیوه های جایگزین: توسل به روشهای جایگزین و از جمله داوری و میانجیگری؛ امکان انتخاب تصمیم گیرندگان در یک پرونده را به طرفین می دهد. انتخاب قوانین آیین رسیدگی؛ قانون حاکم بر دعوا؛ زمان و مکان دادرسی نیز در توسل به روش های جایگزین؛ آزادی عمل بسیار وسیع تری نسبت به مراجع ملی برای طرفین در پی دارد. با توسل به شیوه های جایگزین؛ اصل بی طرفی به طور بیشتری رعایت می شود و عدول از بیطرفی منتفی است و در نتیجه؛ قبول تصمیم نهایی و اجرا و شناسایی آن برای طرفین آسان تر خواهد بود. محاکم ملی ممکن است تخصص لازم در زمینه ی مالکیت فکری و معنوی و قواعد حاکم بر عرصه ی بین الملل را نداشته باشند و این امر می تواند منافع طرفین این اختلاف را به خطر بیندازد. از سوی دیگر اصولا هیچ مرجع قضایی بین المللی وجود ندارد که افراد بتوانند به طور مستقیم اختلافات تجاری خود و از جمله اختلافات مربوط به مالکیت فکری را در آن مطرح نمایند؛ اما مراکز زیادی در سطح بین المللی هستند که سعی می نمایند با توسل به شیوه های جایگزین اختلافات؛ اختلافات مربوط به مالکیت فکری را حل نمایند. ظاهرا مرکز داوری و میانجیگری واپیو نسبت به تمام مراکز دیگر دارای امتیازات بیشتر باشد اما این مراکز دارای اعتبار جهانی است. مرکز داوری واپیو امکانات اداری و اجرایی زیادی را در اختیار طرفین اختلاف برای رفع اختلافاتشان قرار می دهد از جمله خدمات مربوط به ترجمه، تفسیر، امور اداری، مشاوره و مکان های مناسب برای برگزاری آیین ها داوری و میانجیگری.

علاوه بر این در تهیه قراردادهای حاوی شرط توسل به داوری، ارائه آموزش های مفید در جهت چگونگی حل اختلافات مالکیت فکری، ارائه مشاوره برای حل و فصل اختلافات از طریق داوری در خارج از سیستم اداری و اجرایی واپو به افراد کمک قابل توجهی ارائه می کند. نکته دیگر این که آرای صادره از مرکز داوری واپو به ویژه در صورت عضویت کشور محل اجرای رای در کنوانسیون نیویورک؛ به راحتی قابل شناسایی و اجرای رای در داخل قلمرو کشور های عضو می باشد زیرا ای کنوانسیون در مورد شناسایی و اجرای آرای داوری در عرضه داخلی می باشد.

۲- تسهیل فرآیند ایجاد آیین های مشترک در نظام های ملی

واپو در گزارش های خود بهترین رویه ها را برای حل و فصل اختلافات مالکیت فکری؛ استفاده از روش های جایگزین و عمل به توصیه های مربوط به حل و فصل اختلافات می داند. با توجه به تنوع و تعدد موضوعات مالکیت فکری؛ ایجاد یک مدل سازمان بندی شده از شیوه های جایگزین دشوار است. اما واپو سعی دارد در کنار ایجاد مرکز داوری که دارای صلاحیت عام نسبت به تمام موضوعات مالکیت فکری است؛ در مواردی مانند دامنه که به دلیل ارتباط آن با اینترنت وبژگی خاصی دارد و موجب تخلف و سوء استفاده می شود؛ شیوه های خاصی را به کار برد. از نظر واپو این مسائل دارای جنبه ی جهانی است. در موقع اختلاف در مورد آن ها؛ ممکن است موضوع تعارض صلاحیت ها مطرح گردد. اختلافات ممکن است در مراجع قضایی در حوزه های مختلف مورد رسیدگی قرار بگیرد و هر حوزه قضایی برای خود رای جداگانه مطرح کند. مثلا در مورد یک علامت تجاری که مورد سوء استفاده قرار گرفته است؛ صاحب آن حق علامت تجاری در چند کشور مجبور به طرح دعوی شود. این کار علاوه بر این که برای همه ی افراد امکان پذیر نیست؛ خطر امکان صدور آرای معارض را دارد و در بسیاری از موارد حل سریع یک اختلاف و جلوگیری از ادامه تخلف بسیار دشوار میشود. اما واپو سعی کرده است با ارائه یک مدل سازمان بندی شده و دقیق از شیوه های جایگزین امکان ادامه تخلف را منتفی کند. همچنین واپو در سال ۲۰۰۲ پیش نویس کنوانسیون را در

مورد صلاحیت، شناسایی و اجرای آرای مربوط به اختلافات مالکیت فکری تهیه کرده است که قطعا در ایجاد آیین های مشترک در حوزه حقوق مالکیت فکری؛ بسیار موثر خواهد بود

۳- اعمال و رعایت تخصص

بیشتر موضوعات مالکیت معنوی تخصصی است و برای حل و فصل اختلافات آن به نیاز به اطلاعات فنی و تخصصی می باشد. از بین مراکز گوناگون که در عرصه ی بین الملل به رفع اختلافات مربوط به مالکیت فکری می پردازند؛ مرکز داوری این امتیاز را دارد که مرکز تخصصی است و دارای داوران و میانجیگرانی است که صاحب اطلاعات و تجارب لازم در این زمینه می باشند. بی تردید مرکز داوری واپو در میان سایر مراجع و مراکز؛ صاحب تجربه و تخصص می باشد. به ویژه در مقایسه با حل اختلاف از طریق مراجع ملی و داخلی؛ یک مرجع تخصصی و داخلی می باشد. مرکز داوری در جهت افزایش کیفیت کار و تخصص داوران و میانجیگران؛ علاوه بر آنکه در انتخاب آنان به تجربه و تخصص در خصوص مالکیت معنوی توجه میکند؛ همه ساله برای به روز شدن اطلاعات آنان دوره های آموزشی را برگزار می کند. زمانی هم که از مرکز تقاضای داور یا میانجیگر می شود؛ مرکز با توجه به نوع اختلاف و ویژگی های تخصصی، آن داور یا میاجی را به متقاضیان معرفی می کند.

۱۱۳

دوم) معایب داوری در واپو

۱- نبود ضمانت اجرا

از ایراداتی که به سیستم داوری در حل اختلاف در واپو وارد گردیده است؛ فقدان ضمانت اجرای موثر می باشد. مرکز داوری راجع به چگونگی و نحوه اجرای نتایج حل و فصل اختلافات مقررات خاصی را ایجاد نموده و چگونگی اجرای تصمیمات متخذه را به برخی از مقررات از پیش تعیین شده واگذار نموده است. مثلا نتایج یک شیوه ای مانند داوری در برخی موارد مهم و حیاتی که به سادگی و بدون کسب مجوز از مراجع مختلف قابل اجرا نمی باشد؛ و یا میانجیگری در صورتی برای طرفین قدرت الزام آوری دارد که در متن یک قرارداد یا توافقی از پیش تعیین شده باشد. که این امر امکان جدی اجرای نتایج و آرای حاصله را غیر

ممکن می نماید. همان طور که ذکر شد در مورد داوری نیز هرچند اجرای تصمیم داور یا داوران برای طرفین الزام آور می باشد، در صورت امتناع یکی از طرفین از پذیرش و اجرای رای داوری؛ در مقررات واپو راهکاری پیش بینی نشده است و ظاهراً باید از مقررات موجود در عرصه ی بین الملل مثل کنوانسیون نیویورک ۱۹۵۸ که در مورد شناسایی و اجرای آرای داوری استفاده نمود که دارای ابهامات زیادی می باشد.

۲- اختیاری و مبتنی بر اختیار بودن استفاده از راهکارها و شیوه های جایگزین در واپو

برخلاف شیوه های قضایی ملی و داخلی؛ مرکز داوری واپو نسبت به هیچ گونه دعوی صلاحیت اجباری ندارد مگر طرفیت قبلاً در مورد ارجاع اختلاف به این شیوه ها توافق نموده باشند. تازمانی هم که توافقی حاصل نشده باشد؛ مرکز داوری هیچ گونه صلاحیتی نخواهد داشت. به عبارتی این شیوه های جایگزین صرفاً مبتنی بر توافق و تراضی طرفین است و هیچ کدام از افراد و نهادها و مراجع بین المللی و بین الدولی ملزم نیستند برخلاف میل و رغبت و رضایتشان به مرکز داوری مراجعه کنند. برای جبران این نقیصه یعنی فقدان قدرت الزام آوری؛ مرکز داوری واپو به افراد و نهادها و طرفین اختلاف توصیه می کند تا شرط مراجعه الزامی به مرکز را در صورت بروز اختلاف در قراردادهایشان درج نمایند. البته هرچند اختیاری بودن مراجعه به داوری این امتیاز را دارد که طرفین اختلاف بیشتر به مرکز داوری اعتماد و اطمینان داشته باشند و تصمیمات آن را منصفانه تر و راحت تر اجرا نمایند؛ اما در اجرای حقوق مربوط به مالکیت فکری تاثیر نامناسب برجای می گذارد. البته با توجه به پروسه و فرآیند داوری و تلاش هایی که این مرکز در جهت بهبود و ارتقای کیفیت کار خود انجام داده است؛ با وجود الزام آور نبودن مراجعه به داوری و سایر شیوه های جایگزین؛ اقبال و استقبال عموم افراد برای ارجاع اختلاف به آن مطلوب و رضایت بخش بوده است. معایب مذکور که ویژگی تمام شیوه های جایگزین است؛ موجب تضعیف نقش داوری به عنوان نهادی موثر در حمایت از حقوق مالکیت فکری می شود. این کاستی ها در واپو؛ موجب شده که این نهاد به فکر چاره اندیشی و رفع آن مشکلها و کاستیها باشد. واپو با به کارگیری روش هایی که تا حدود زیادی

نواقص مذکور را رفع می کند و تشویق کشورها به استفاده از آن شیوه ها؛ سعی کرده است در عین حال که از مزایای شیوه های جایگزین استفاده نموده است؛ معایب آن را نیز از بین ببرد. البته بی تردید استفاده از این روش های جایگزین مانند داوری یا داوری فوری یا میانجیگری یا دادرسی اختصاری یا تعیین کارشناس؛ در همه ی مصادیق و مواردی که به وجود می آید امکان پذیر نیست. واپو البته استفاده از همین شیوه های جایگزین را در دعاوی مانند دامنه اینترنتی و علائم تجاری و نشان های جغرافیایی به کشورها پیشنهاد و ارائه نموده است. علاوه بر آن استفاده از روش مذکور نیاز دارد به زیرساخت های فنی، تکنیکی و ثبتي در خیلی از کشورها به خصوص در کشور های پیش رفته؛ سیستم های ثبتي در اختیار دولت بوده و علاوه بر مشکلات تکنیکی و فنی؛ ظرفیت های حقوقی لازم برای انتقال دعاوی زیادی از دستگاه قضایی به روش های جایگزین و غیر ترافیعی و غیر قضایی وجود ندارد. آنچه تاکنون در مورد شیوه های غیر قضایی و جایگزین حل و فصل اختلافات بیان شد؛ با محوریت داوری و میانجیگری و شیوه های پر کاربرد جایگزین حل و فصل اختلافات در عرصه ی بین المللی بود. اکنون برای رعایت اختصار مطلوب در این مقاله؛ صرفاً به صورت فهرست وار و برشماری مزایا و معایب شیوه ایی مانند دادرسی اختصاری و مساعی جمیله و ارزیابی بی طرفانه اولیه و سازش و مذاکره می پردازیم.

الف) مزایا (سایر شیوه های جایگزین حل و فصل اختلافات)

- ۱- سازمان بندی شده بودن فرآیند دادرسی و همراه بودن با ضمانت اجرا در برخی از شیوه های جایگزین در عرصه ی بین الملل
- ۲- سرعت بخشی در فرآیند قانون سازی توسط شیوه های جایگزین و ترویج و گسترش حقوق مالکیت فکری (واپو)
- ۳- ماهوی بودن قانون های تصویب شده به واسطه ی شیوه های جایگزین حل و فصل اختلافات در عرصه ی بین الملل
- ۴- ایجاد سیستم گسترده و کارآمد حل اختلافات با صلاحیت اختیاری

۵- اختیاری بودن ارجاع اختلاف و دعوا به این شیوه های جایگزین.

ب) معایب (سایر شیوه های جایگزین حل و فصل اختلافات)

۱- عدم امکان توسل مستقیم افراد در برخی از شیوه های جایگزین حل و فصل اختلافات در عرصه ی بین المللی.

۲- وجود داشتن موانع جدی برای توسل کشورهای در حال توسعه به شیوه های جایگزین به دلیل برخی دلایل مانند محدودیت یا مناقشات سیاسی و اختلافات بین المللی.

۳- محدود شدن حاکمیت کشورها به دلیل تحمیل شدن برخی شیوه های جایگزین توسط مجامع بین المللی مانند سازمان ملل متحد.

نتیجه گیری

با نگاهی دقیق به دقیق به شیوه های جایگزین در عرصه مالکیت فکری؛ معلوم می شود که در جریان این شیوه ها یک هدف دنبال می شده و آن قانونمند کردن حقوق مالکیت فکری می باشد. برای تحقق این هدف شیوه های جایگزین پیش بینی شده است. این که کدام یک از این شیوه ها بهتر است؛ نمی توان نظر داد زیرا هر یک از این شیوه ها کار خاصی انجام می دهند و انتظارات خاصی را برآورده می کنند. در داوری سعی شده آزادی و حق انتخاب طرفین دعوا رعایت شود در حالی که در شیوه های دیگر با الگوگیری از سیستم های قضایی؛ صلاحیت مراجع رسیدگی کننده به اصحاب دعوا تحمیل گردیده و احترام به آزادی و حق انتخاب طرفین دعوا با فرض آزادی عضویت در سازمان؛ محسوب گردد تا به این طریق از تک روی کشورهای عضو و ایجاد وقفه جلوگیری شود. در داوری سعی شده اختلافات با تکیه بر اعتماد و حفظ روابط دوستانه بین طرفین؛ اختلافات رفع گردد تا امکان تداوم روابط تجاری و همکاری حس شود. در میانجیگری و سازش و مذاکره سعی شده با تقویت ضمانت اجراها هر چند به اندازه داوری نمی باشد؛ از فقدان ضمانت اجرا جلوگیری کند. در مورد سایر شیوه های جایگزین نیز باید گفت؛ هر یک از این شیوه های جایگزین بر مبنای پایه ای بنا شده است که به راحتی نمی توان آن را نادیده گرفت. در واپس تمام تصمیماتی که در رکن حل اختلاف این

سازمان در جهت حل و فصل اختلافات مالکیت فکری اتخاذ می‌گردد؛ بی‌تردید در تکامل و ترویج نظام حقوقی و خالی شدن آن از اختلافات و منازعات در حوزه ی حقوق مالکیت فکری موثر بوده است. به همین دلایل مسئله مهم و اساسی در این شیوه‌های جایگزین حل و فصل اختلافات؛ جلوگیری از ایجاد رویه‌های ناهماهنگ و متناقض می‌باشد که بی‌تردید در رشد و توسعه و اعتلای نظام حقوقی کشور های مختلف می‌باشد و از ایجاد تنش و بی‌نظمی در روابط حقوقی جلوگیری می‌کند.

منابع و ماخذ

- ایروانی محمد جواد، فرصت ها و چالش ها در وایپو، تهران، جنگل، ۱۳۸۲، صص ۲۶-۹۰
- شریعت باقری محمد جواد، حقوق بین الملل خصوصی، تهران، میزان، ۱۳۹۶
- موسی زاده رضا، بایسته های حقوق بین الملل عمومی، تهران، میزان، ۱۳۹۸
- میر عباسی سید باقر، حقوق بین الملل عمومی، ج ۲، تهران، میزان، ۱۳۹۴
- یوسف آبادی، احمد، شناخت سازمان حمایت از مالکیت فکری (وایپو)، ۱۳۷۶، تهران، نی؛
صص ۱۱۶

لاتین

- جولیا ام مک لیو، سیستم اختلافات و تصمیمات و راهکار ها و اقدامات برای جلوگیری از نقض حقوق مالکیت فکری، لندن، ۲۰۱۷، ترجمه احمد نیرآبادی، تهران، ۱۳۹۸، انتشارات امیرکبیر، صص ۲۲-۲۶

قوانین

- قانون حمایت حقوق مولفان و مصنفان و هنرمندان مصوب ۱۳۴۸/۱۰/۱۱
- قانون حمایت از حقوق پدیدآوردندگان نرم افزارهای رایانه ای مصوب ۱۳۷۹
- قانون ثبت اختراعات، طرح های صنعتی و علائم تجاری مصوب ۱۳۸۶

جزوه

- جزوه حقوق بین الملل عمومی ۲ (بایسته های حقوق بین الملل عمومی)، موسی زاده
رضا، آبان ۹۸